Влада - Радам!

Голос України

Газета Верховної Ради України № 17 (767) ♦ П'ятниця, 28 січня 1994 року ♦ Ціна договірна

Парламентська хроніка

«Бласко» на мілині. Хто наступний?

Після обговорення, внесення відповідних поправок та доповнень народні депутати схвалили проект постанови «Про Державну програму приватизації на 1994 рік» і перейшли до питання про становище в Чорноморському морському пароплавстві — акціонерному судноплавному концерні «Бласко».

Як відомо, після півторарічних домагань народних депутатів врешті-решт було створено парламентську комісію, яка побувала в Одесі і вивчила «досвід» роботи АСК. Як зазначив голова Комісії Верховної Ради України з питань розвитку базових галузей народного господарства Микола Попов, роботу цю, хоч і з великим запізненням, все-таки зроблено. А картина, що постала перед депутатами з доповіді, могла шокувати кого завгодно. Заодно депутати, мабуть, відчули і свою вину за те, що не зреагували ще півтора року тому на застереження народного депутата України Віктора Пилипенка: він попереджав про можливість втрати пароплавства для України, якщо не буде розроблено стратегічного проекту розвитку морської галузі. І ось, як констатувала комісія, ми стоїмо на межі втрати пароплавства, яке замість сотень мільйонів валютних прибутків принесло Україні десятки мільйонів доларів збитків. Усе це підтверджено відповідними документами, котрі, як наголосив керівник комісії, довелося добувати з великими труднощами.

(Закінчення на 2-й стор.)

Палав над Корсунем вогонь

Рівно півстоліття тому, наприкінці січня 1944 року, війська І і ІІ Українських фронтів зустрічними наступальними операціями в районі Звенигородки — Шполи, що на Черкащині, оточили велике угруповання фашистських військ у складі 9 піхотних дивізій, танкової дивізії СС «Вікінг», окремої моторизованої бригади СС «Валлонія», а також кількох спеціальних частин штурмової артилерії і технічного забезпечення. У залізному кільці опинилося близько 80 тисяч гітлерівців. Розпочалася жорстока Корсунь-Шевченківська битва, яку згодом історики назвали «Сталінградом на Дніпрі». Закінчилася вона цілковитим розгромом загарбників. Гітлерівці втратили 55 тисяч солдатів і офіцерів убитими, понад 18 тисяч — пораненими, всю наявну в кільці бойову техніку.

(Закінчення на 8-й стор.)

БАТАРЕЯ ЩЕ НЕ ПАПЕРТЬ, ЗАЧЕКАЙТЕ ДО ВЕСНИ!

Паливновидобувні регіони України, довідавшись про намір уряду перераховувати частину (20 відсотків) зборів від податку на добавлену вартість до місцевих бюджетів, зажадали, щоб вугілля оподатковувалось на загальних підставах. Таким чином, урядовці дещо поквапились, повідомивши журналістів, що оптова ціна на вугілля становитиме 350 тисяч карбованців, вона значно перевищить 400 тисяч карбованців за тонну. Оскільки підвищена ціна на вугілля «підірве» роздрібні ціни на споживчому ринку не раніше квітня, після виборів до парламенту, на це пішли, не роздумуючи, а народ одразу ж сів на прохолоду батарею. І мерзнути йому, доки в шахтарські регіони не потечуть асигнування на відшкодування різниці в цінах на вугілля і продукти вуглезабезпечення, які обраховані цього року у розмірі майже 19 трильйонів карбованців. Але сидіти недовго, бо асигнування вже потекли. Добре, що в.о. прем'єра — з шахтарського племені. Добре, що батарея у народу передвиборча. Добре, що зима м'яка. Добре, що Національний банк — не фортеця. Усе у нас добре. А що ви, тітонько, сказали? Вам треба прем'єра з потомственних м'ясників або хліборобів? Зачекайте, тітонько, весни! Батарея ж — не паперть!

Абзац з листа

Якщо у матеріальному виробництві нестача енергоносіїв, то в побуті — нескінченний енергетичний бенкет. Так, пальники газових плит подекуди горять цілодобово, бо «добрі» господарі заощаджують сірники. Гаряча вода прямує з кранів до каналізації... То хіба за таких дій вийдемо з кризи?

Володимир МОЙСЕЄНКО, Київ.

Колаж Михайла САЧКА.

Продиктовано в номер

Конституцією по дармоїдах

Депутати Кам'янської сільради Лутугинського району Луганської області після обговорення проекту Конституції України не погодилися з багатьма його положеннями і поставили вимогу доопрацювати текст. Зокрема, главу 6 запропонували доповнити статтею: «Кожний громадянин України зобов'язаний працювати за своєю спеціальністю або обраною професією. Ухилення від праці карається законом».

Як повернути нашу валюту з-за кордону?

Це запитання не раз емоційно ставив Президент України Л.Кравчук на позавчорашньому засіданні очолюваного ним Координаційного комітету боротьби з корупцією і організованою злочинністю.

Лише вибірковою перевіркою встановлено, що 24 підприємства Мінпрому не сплатили до валютних фондів країни податку на валютну виручку у сумі близько 20 мільйонів доларів США, а 19 підприємств — держзбору у сумі 1,5 мільйона доларів США за проведення бартерних операцій. Хоч як це парадоксально, сам Мінпром, силові міністерства сьогодні безсилі повернути валюту, яку поклали на закордонні рахунки наші підприємства й установи.

(Закінчення на 4-й стор.).

Село пориває з державою?

Збори керівників колективних сільськогосподарських, міжгосподарських підприємств та радгоспів Черкащини прийняли ухвалу: не укладати з державою жодного контракту чи угоди на 1994 рік, якщо вона не розрахується з 600-мільярдним боргом за продану селянами торік продукцію. Термін цієї вимоги — до 1 лютого нинішнього року. Цей ультиматум черкащани надіслали Президентові України Л.Кравчуку та Голові Верховної Ради І.Плющу.

Учасники зборів звернулися також до всіх керівників агропромислового комплексу України з пропозицією виступити проти державної сваволі і утисків єдиним фронтом.

Сусідів не вибирають

Голови Луганської та Бєлгородської (Росія) обласних держадміністрацій Едуард Хананов і Євген Савченко зустрілися в одному з північних райцентрів Луганської області Новопскові. Сусіди підписали угоду, якою визначені першочергові заходи розвитку та поглиблення економічного, науково-технічного і культурного співробітництва між областями, обговорили можливі напрямки міжгалузевих зв'язків, добросусідських стосунків.

Розпочалася чергова ротація

українського миротворчого батальйону, дислокованого у Боснії та Герцеговині.

Як інформує прес-служба Міністерства оборони України, літаком ВПС до Сараєва вже прибула перша група військовиків. Цим самим рейсом на Батьківщину повернеться частина солдатів та офіцерів, у яких закінчився термін служби у складі миротворчих сил ООН у колишній Югославії. Наступний рейс до Сараєва заплановано на 7 лютого.

За пропаганду війни

порушено кримінальну справу проти лідера ЛДПР Володимира Жириновського. Центр інформації та громадських зв'язків Генпрокуратури РФ інформує, що підставою для порушення кримінальної справи стали заяви і звернення громадян до органів Федеральної влади, Центрвиборчкому і правоохоронних органів Росії. В них, зокрема, наведено факти, коли Жириновський у ході виборчої кампанії закликав до застосування зброї, розв'язання прикордонних і міжнародних проблем насильницькими засобами. Стаття 71 Кримінального кодексу РФ такі заклики і висловлювання трактує як пропаганду війни.

У Генпрокуратурі кореспондентові ІТАР-ТАРС повідомили, що законодавством Росії передбачено порушення кримінальної справи стосовно депутата Федеральних зборів, але без його арешту.

Офіційно

Зацікавлена розмова

Перший заступник Голови Верховної Ради України Василь Васильович Дурдинець 26 січня прийняв делегацію Сейму Литовської Республіки на чолі з головою бюджетно-фінансового комітету Сейму Кястутисом Пскелявічусом.

Василь Дурдинець розповів про соціально-економічну та політичну ситуацію в Україні, заходи, яких вживають Верховна Рада, Президент і Уряд до виведення України з економічної кризи і соціального захисту населення, що є надзвичайно актуальним і для Литовської Республіки. Йшлося також про законотворчу роботу Верховної Ради України в галузі економічних реформ, формуванні банківсько-фінансової системи, реалізації програм економічного співробітництва з близьким і далеким зарубіжжям. Гостей цікавили характер і принципи парламентського контролю за реалізацією прийнятих законів, постанов, взаємовідносини з виконавськими гілками влади.

Василь Васильович розповів гостям про хід підготовки в Україні до виборів. Відповів на їх запитання.

У розмові взяв участь голова Комісії з питань розвитку базових галузей народного господарства Микола Попов.

Прес-центр Верховної Ради України.

Указ Президента України

Про присвоєння В. Губенку військового звання

Присвоїти військове звання генерала армії України генерал-полковнику Губенку Валерію Олександровичу — Голові Державного комітету у справах охорони державного кордону України — Командуючому Прикордонними військами України.

Президент України Л. КРАВЧУК

м. Київ

25 січня 1994 року

Парламентська хроніка

«Бласко» на мілині. Хто наступний?

(Закінчення. Початок на 1-й стор.)

За словами Миколи Попова, протягом тижня комісія з вини керівництва АСК ніяк не могла одержати доступу до первинних документів. Тут можна зробити однозначний висновок: якби «Бласко» дійсно працював на благо держави, то не було б потреби щось приховувати. Більше того, як мені стало відомо, Миколі Попову погрожували розправою. Ось у яких умовах довелося працювати парламентаріям.

Тож сплеск емоцій, обурення в парламентському залі були цілком умотивовані. Бо кому приємно усвідомлювати, що тебе вважають за нерозумну дитину і півтора року водять за ніс? Доки телебачення і радіо, окремі газети малювали райські перспективи для нашої держави, які буцімто з'явилися зі створенням АСК «Бласко», кращі судна передавалися в управління іноземним компаніям. До речі, як стало очевидно після доповіді та виступів членів комісії, окремих працівників засобів масової інформації керівництво по суті купило закордонними морськими круїзами, грошовими преміями. Так що нарешті українська журналістика теж сягнула «світового рівня» і перетворилася на утриманку різних структур.

Окремої уваги заслуговують виступи парламентаріїв. Якщо, приміром, народний депутат Бокша аргументовано, зі знанням справи говорив про те, що коїться в АСК, які невеселі перспективи чекають Україну як морську державу, то у «виконанні» народного депутата Лариси Скорик довелося почути стару пісню президента «Бласко» Павла Кудюкіна, де напівправда, а інколи прямі перекручення стану справ, видаються за абсолютну істину.

Чисто по-людськи було шкода міністра транспорту Ореста Климпуша, коли він, відповідаючи на запитання парламентаріїв, нагадував школяра, який не вивчив уроку. Може, він був прекрасним керівником автотранспорту, але явно не фахівець у транспорті морському. Це стало зрозуміло всім. Як і те, що в цілому керівництво таким величезним міністерством дається йому важко. Тому, схоже, цього разу депутати проголосують за пункт постанови про недовіру міністрові транспорту.

Подекуди обговорення з практичної площини знову переходило в ідеологічну. Але сподіватимемося, що наступного дня депутати все-таки приймуть виважене рішення, яке піде державі лише на користь.

***

Уранці 27 січня народні депутати продовжили обговорення питання та проекту постанови щодо становища в Чорноморському морському пароплавстві — АСК «Бласко».

Головуючий запропонував прийняти постанову з двох пунктів. Однак народні депутати не погодилися з цим. Зокрема, народний депутат Михайло Батіг слушно зауважив, що це було б порушенням регламенту, оскільки приймати такий важливий документ з голосу не можна. Тому необхідно повернутися до проекту постанови, який напередодні підготувала Комісія з розвитку базових галузей народного господарства. Що і було зроблено.

Спершу депутати проголосували за прийняття її за основу, а потім розпочали постатейне обговорення. Коли дійшли до пункту, де говориться про відшкодування моральної й матеріальної шкоди незаконно звільненому з посади начальника ЧМП народному депутатові Віктору Пилипенку, в залі спалахнув шквал емоцій, який часом затьмарював здоровий глузд. Знову витягли струхлявілий жупел підтримки ГКЧП, хоча всім відомо, що Генеральна прокуратура давним-давно дала свої висновки: участь народного депутата Пилипенка в підтримці гекачепістів — чистої води вигадка. Тоді народний депутат Лариса Скорик запропонувала розібратися, до якого стану довів ЧМП його колишній керівник. На цей випад інший народний депутат відповів документами незалежних експертів, що працювали на запрошення СБУ паралельно з комісією. В них чітко сказано: ніякого злочину в діях колишнього начальника ЧМП немає. Врешті-решт після тривалого обговорення прийнято і цей пункт постанови в дещо зміненій редакції.

Документ доповнено також пунктом, де Генеральній прокуратурі доручено в піврічний термін провести перевірку АСК і доповісти Верховній Раді.

Продовжено також повноваження комісії, яка перевіряла стан справ у «Бласко».

Василь ТУГЛУК.

Інтерв'ю в кулуарах

В. СЕВАСТЬЯНОВ: Судячи по доповіді голови Комісії М. Попова, по публікаціях на користь «Бласко» і роботи на її користь, враховуючи два укази Президента на підтримку «Бласко», я роблю висновок, що там замішані дуже високі державні особи. Причина? Не знаю. Якщо вони не знали, що робили — то їм не місце у державних кріслах. Якщо з корисливих мотивів — це злочин перед Україною. Думаю, що справу замнуть, як заминали справи з іншими крупними аферами. Я не проти Президента, а проти його ролі у цій конкретній справі.

Л. СКОРИК: «Бласко» — це спроба реваншистів проімперського, прокомуністичного зразка усунути Президента як гаранта української державності. Те, що відбулося в Білорусі — висловлена прокомуністичною Верховною Радою недовіра її голові Шушкевичу — підтверджує, що втілюється задум усунути трьох президентів, які у Біловезькій Пущі поставили крапку на існуванні СРСР. Інститут президентства в Україні для того і вводився, щоб подолати спротив на 90 відсотків більшовицьких Рад. І ця система Рад розпочала новий наступ. Їм треба звалити Президента, а потім вирішити: чи проводити нові вибори до Верховної Ради. Висновки комісії Попова — тенденційні, дуті, спрямовані на те, щоб довести: Президент не має права бути Президентом. І, на жаль, цей комуністичний наступ практично синхронно ведуть і так звані демократи, яким (вони всі балотувалися і балотуватимуться на пост Президента) потрібне президентське крісло.

Костянтин ПАРИШКУРА.

Трійця: не свята, зате лідирує?

В Одесі, на відміну від багатьох інших міст України, навіть напередодні значних політичних подій не спостерігається особливих симпатій її мешканців до якоїсь із політичних партій, хоча їхні лідери раз по раз і заявляють, що саме очолювані ними угруповання — найпопулярніші. Зате у місті багато краще знані декотрі окремі особи, які, цілком імовірно, справлятимуть дедалі більший вплив на громадсько-політичне життя регіону, насамперед — у ході наступних парламентсько-президентських виборів. З огляду на отакий «регіональний чинник» аналітичне агентство «Європрогноз» всебічно вивчило проблему політичного лідерства в Одесі (враховано більш як десять параметрів) і обнародувало свої висновки щодо цього (зокрема в газеті «Вечерняя Одесса»).

Які ж вони? У місті помітно вирізняються посеред усіх інших три політичні лідери, котрі не мають нині формальної «прив'язки» до традиційних чи заново створених партій. І на перше місце, вважають експерти, останнім часом упевнено вийшов донедавна зовсім невідомий широкому загалу Олексій Костусєв — голова міського комітету приватизації, лідер Громадянського форуму «Одеса». Динамізм його політичної кар'єри, зробленої по суті за один рік, можна пояснити кількома чинниками. О. Костусєв досить активний в обох головних напрямах своєї діяльності — адміністративно-управлінській і громадсько-політичній. Процес приватизації в місті він прагне вести юридично обгрунтовано, гласно, ефективно, в результаті чого міська казна одержує останнім часом мільярди «приватизаційних» карбованців; це він обнародував на сесії міськради факти корупції під час продажу об'єктів у центрі міста, започаткувавши тим самим повернення незаконно приватизованого. Саме О. Костусєва обрано головою Асоціації органів приватизації України, що засвідчує його популярність і поза межами рідного міста. Кілька помітних акцій здійснив і очолюваний Костусєвим Громадянський форум «Одеса» — і хоча люди сприйняли їх неоднозначно, та розголосу вони набули. Сприяють іміджу Олексія Костусєва і його особисті позитивні риси — високий професійний і загальнокультурний рівень, комунікабельність, зовнішня привабливість... Усе це й спонукало експертів саме його впевнено поставити на перше місце як найбільш динамічного й перспективного політичного лідера в місті.

Моніторинг політичного лідерства в Одесі засвідчує, що другим найпопулярнішим лідером тут є Руслан Боделан — голова обласної Ради, народний депутат України. Був час, скажу від себе, коли його політичне реноме підупало. Та останнім часом, констатують експерти, Р. Боделан веде досить інтенсивну й плодотворну роботу і в своєму регіоні, і в парламенті України, що не залишається непоміченим і зміцнює його позиції. Особливо активний він у відстоюванні економічної самостійності регіону, зміцненні виконавчої влади на місцях.

Трійцю найвпливовіших політиків замикає, на думку експертів «Європрогнозу», Едуард Гурвіц, голова Жовтневої районної Ради Одеси. Надмірна зосередженість на проблемах «лобування» концепції Одеської вільної економічної зони у Верховній Раді та уряді трохи послабили його особисту популярність у місті, проте напрацьований раніше потенціал, гнучкість і наполегливість у досягненні мети резервують йому місце в трійці найсерйозніших політиків Одеси.

Очевидно, саме вищеназвана трійця і візьме якнайактивнішу участь у політичних баталіях 1994 року в місті і поза його межами, справлятиме особливий вплив на їх результати. А втім, поживемо — побачимо, бо нинішній калейдоскоп громадсько-політичного життя змінюється так швидко, що може внести й зовсім не прогнозовані колізії.

Георгій ВОРОТНЮК.

У Центральній виборчій комісії по виборах народних депутатів України

Відповідно до рішення Центральної виборчої комісії по виборах народних депутатів України 25—26 січня цього року в Центрі підвищення кваліфікації кадрів Інституту державного управління і самоврядування при Кабінеті Міністрів України відбулася дводенна нарада-семінар керівників окружних виборчих комісій по виборах народних депутатів України, які утворено в Республіці Крим, областях, містах Києві і Севастополі (перша група)за участю працівників місцевих Рад народних депутатів. Всього були присутніми понад 260 чоловік.

В роботі наради-семінару взяли також участь представники міжнародного фонду виборчих систем (США), організації «Вибори в Канаді».

Нараду-семінар відкрив і виступив з доповіддю «Законодавче регулювання підготовки та проведення виборів народних депутатів України» голова Центральної виборчої комісії І.Г.Ємець.

Про порядок фінансування виборчої кампанії учасникам наради-семінару розповів начальник управління фінансування державного апарату і оплати праці Міністерства України А.В.Шинкарук. З порядком використання поліграфічної бази для друкування виборної документації та матеріалів передвиборної агітації і додержання вимог щодо нерозголошення у них відомостей, які становлять охоронювану законом таємницю, ознайомили заступник Голови Державного комітету України у справах видавництв, поліграфії та книгорозповсюдження В.І.Шамрай і начальник Київського управління Держкомтаємниць М.Ф.Сиваченко.

Розглянуто також питання, пов'язані з забезпеченням громадського порядку при підготовці і проведенні виборів, постачанням матеріалів для обладнання виборчих дільниць та канцелярського приладдя, використанням радіо і телебачення у виборчій кампанії. З повідомленнями виступили перший заступник міністра внутрішніх справ України В.М.Недригайло, генеральний директор Укоопромторгу Т.М.Неборська, перший віце-президент Державної телерадіомовної компанії України З.В.Кулик.

Відбувся діловий, зацікавлений обмін думками стосовно організації роботи окружних виборчих комісій. З повідомленнями з місць виступили голови окремих окружних комісій міста Києва, Республіки Крим, Івано-Франківської, Рівненської, Сумської, Херсонської областей.

Великий інтерес викликав «круглий стіл» з питань практики реалізації Закону про вибори. В його проведенні взяли участь голова Центральної виборчої комісії І.Г.Ємець, заступники голови та секретар Центральної виборчої комісії В.І.Кирненко, В.Ф.Погорілко, І.І.Целуйко.

На нараді-семінарі виступив також представник організації «Вибори в Канаді» Андре Бушар.

У партіях і рухах

О.СТОЯН: «Не треба служити заокеанському дядечку...»

Днями редакція отримала копії листів, зміст яких викликав великий подив і бажання їх прокоментувати. Що й згодився зробити голова Федерації профспілок України (ФПУ) Олександр СТОЯН.

Справа не тільки в дещо незвичних звертаннях до адресатів типу «дорогий брате», а, перш за все, у змісті листів. Йдеться про лист лідера Солідарних профспілок України О.Шейкіна до президента американських профспілок Лейна Кіркленда, якого автор просить «організувати бойкот і припинення всіх зв'язків США на всіх рівнях з реакційним керівництвом України». Мотивація листа проста: на думку автора, в Україні нема демократії, нема гарантій прав трудящих, тривають утиски незалежного профспілкового руху.

Отже, слово О.Стояну:

— Як бачите, — сказав він, — закиди на адресу України та її профспілок досить серйозні.

— А чи відомі вам конкретні випадки насильства, арештів, убивства, спроби фізичного знищення лідерів профспілок?

— Не відомі. Якщо вони будуть — безперечно, на рівні ФПУ станемо допомагати представникам усіх профугрупований боротися з ними.

Згадаю у цьому зв'язку випадок з президентом Асоціації профспілок льотного складу В.Булашовим, який загинув за нез'ясованих обставин. ФПУ виділила кошти на поховання профспілкового ватажка.

— Будь ласка, кілька слів про відносини ФПУ з новоствореними профспілковими організаціями.

— У принципі ми робимо все, щоб наші відносини мали нормальний, діловий характер. Вважаємо, що шлях конфронтації з новими профспілками безперспективний. Федерація за їхньої участі має укласти генеральну тарифну угоду з урядом на 1994 рік, скласти декларацію про взаємодії, проводити разом інші акції, спрямовані на розбудову суверенної України.

Проте останнім часом ці новоутворення починають діяти проти нас без будь-яких гальм — моральних чи юридичних. Ось остання заява Олександра Мриля про створення Вільних профспілок України. Туди входять профоб'єднання машиністів, авіаторів, Солідарні профспілки та інші. Їхня чисельність не більше ста тисяч членів. Перше, що робить голова їх виконкому, — складає листа до ФПУ з пропозицією виділити в Києві, в Будинку профспілок, приміщення площею не менше 580 квадратних метрів для його комісій та відділів. Треба сказати, що у цьому будинку розміщено 40 галузевих комітетів республіканського рівня і кожний з них об'єднує значно більше членів за всі новостворені профспілки разом. І, підкреслюю, відповідно мають більші права, бо, зокрема, вклали багато коштів саме у спорудження Будинку спілок. До речі, Незалежній профспілці гірників раніше тут вже було виділено приміщення. Але воно здається в оренду, що, у принципі, протиправно.

Нам відомо, що в цій кімнаті працює громадянка США, яка — видно з телефонних рахунків — велику кількість робочого часу відводить на переговори з Північною Америкою або Великобританією.

Не може не викликати подиву і той факт, що О.Мриль вимагає надання приміщення для спілки гірників у центрі Києва, а не в Донбасі, не там, де розташована більшість шахт і, до речі, діє профспілка працівників вугільної промисловості України, яка об'єднує понад один мільйон членів. Не можу не сказати про ультимативний тон листа О.Мриля, де, зокрема, говориться: «Прошу вас дуже серйозно поставитися до питання про виділення Вільним профспілкам України необхідних для їхньої роботи площ у Будинку профспілок і не штовхати наші членські організації на рішучіші дії у відповідь на ваше можливе непродумане рішення».

Скажіть, чи можна після такого листа плідно, по-доброму співпрацювати з його автором?

Далі. Прочитавши звернення новостворених профспілок до американських Федерації праці і Конгресу виробничих профспілок (АФП — КВП), не можу не дивуватися самому факту їх появи. Так звані Вільні профспілки України, не маючи абсолютно ніяких підстав говорити про утиски чи гоніння їх на Україні, закликають, проте, президента і уряд США до санкцій політичного та економічного характеру проти України, громадянами якої вони є, не спиняючись навіть перед її бойкотом. Хочеться запитати: це таке дозволяють собі наші чи іноземні профспілки? І чи є це плюралізмом думок? Навряд.

Розумію, у ФПУ і в новостворених об'єднань можуть бути різні погляди на характер дій щодо органів державної влади, але мета їх має бути спільна — принести користь Україні. На практиці маємо інше. Якщо ФПУ веде планомірні переговори з урядом щодо поліпшення життя народу всієї України, то новостворені профоб'єднання часто дбають тільки про пільги для деяких категорій працівників, виборюючи їх для себе за рахунок інших. Згадаймо, що тільки за останні місяці ФПУ оголошувала передстрайковий стан, поставила питання на черговій сесії Верховної Ради про відміну штрафних санкцій для підприємств, які нормально працюють, про підвищення рівня мінімальних зарплат і пенсій, інші питання соціального захисту населення. Новостворені ж профспілки у зверненнях за океан ставлять питання про підрив основ нашої держави — наші ж громадяни закликають США організувати проти України бойкот. Тобто ведуть політичний і економічний шантаж.

— Хотілося б почути вашу думку і про те, що, як сповістили «Киевские ведомости», на честь київського машиніста Семена Карикова — голови Вільної профспілки машиністів залізниць України — у США піднімали прапор над Капітолієм.

— Знаю і відповім так: що б ви, журналісти, написали, якби над будинком, де працює Президент України, підняли прапор, скажімо, на честь голови Федерації профспілок України? Не поспішайте відповідати — я можу такий «репортаж» передбачити до деталей, навіть його ключові слова: «ФПУ — це профспілки, які служать президентові».

Виникає питання: «Тож за які такі заслуги над Капітолієм у Вашингтоні підняли в честь Карикова державний прапор США?» Назву їх, бо вони дійсно є: літо-92, страйк машиністів паралізує збирання урожаю на півдні України, ставлячи вимоги суто своєї, загалом невеликої групи людей. Шахтарі залишають вибої з такими ж вимогами: підвищити тільки їм зарплату; початок літа-93: Незалежна профспілка гірників знову організовує страйки. Україна знову втрачає на цьому мільярди карбованців. Машиністи знову зупиняють транспорт... Чи можна й надалі діяти тільки в інтересах порівняно невеликої групи людей? Впевнений: ні, не можна, бо це буде і несправедливо, і збитково для економіки всієї країни.

Може, саме за такі заслуги піднімають американський прапор на честь громадян України? Не висока, щоб й казати, честь.

Інший аспект проблеми: у мене в руках матеріали нових профоб'єднань, в яких без найменшого сорому зазначається, що вони видрукувані на техніці, наданій американцями — профоб'єднаннями АФП—КВП. Чи не реальне втручання однієї країни в справи іншої? І чи можна в такому разі навіть вести розмови про реальну самостійність «незалежних профспілок України»? АФП—КВП — саме ті профспілки, які куплені американським урядом. Зрозуміло, яку політику вони намагаються проводити у нас серед тих, хто називає себе представниками незалежних профспілок України: використовуючи останні, заокеанський уряд завдає Україні шкоди, наслідки котрої важко переоцінити.

— Цікаво б знати вашу думку, Олександре Миколайовичу, про копію другого листа цього ж автора, адресованого вже президентові США Б.Клінтону, де він просить адресата припинити надавати Україні допомогу доти, доки її керівництво не зробить «конкретних кроків в напрямі розвитку демократії».

— Знову ж таки не буду з'ясовувати рівень правдивості, радше скажу про останній абзац. Хіба патріотам, до яких, думаю, О.Шейкін зараховує себе, личить закликати керівника іншої країни забезпечити вплив «на уряд і Президента України», вимагаючи припинити допомогу, яка виділяється сьогодні Україні? Це однаково що намагатись накинути зашморг на шию власної матері.

Бесіду вів Олег ГУСЄВ.

Замість коментаря

... Воно й правда — пора дбати за людей

Оскільки інтерв'ю з О.Стояном дуже схоже на внутріпрофспілкові «розбори» зі звинуваченнями опонента в прагненні «накинути зашморг на шию власної матері», то я звернувся за коментарем до голови Солідарних профспілок України О.ШЕЙКІНА. І ось що почув від нього:

— Так, ми писали названі листи, але я маю сказати, що робити це нас змусила загальна ситуація в Україні, факти репресій проти вільних профспілок, проти інших демократичних рухів, засобів масової інформації. Зокрема, засуджений харківський журналіст член Солідарних профспілок Олександр Волосов, його позбавлено права певний час займатися журналістикою. Було заарештовано Василя Федоренка, голову Київської організації Солідарних профспілок, Сергія Клименка, голову профспілки робітників таксопарків. Клименка взагалі піддано репресіям за спробу повісити профспілкове оголошення. Є й інші випадки, понад 20, а працівники правоохоронних органів демонструють пасивність.

А щодо листів, то можу сказати, що в коментарі О. Стояна до них змінено акценти. Я не вимагав припинити допомогу взагалі, а просив тільки не надавати допомоги недемократичній Україні. В листі до президента Клінтона я написав: «Переконливо прошу Вас спричинити вплив на уряд і Президента України, з тим, щоб тільки демократичний розвиток України, гарантії прав і свобод громадян, економічні реформи могли стати основою для розвитку зв'язків між США та Україною, і допомога, яку виділяють нині США Україні, не пішла на зміцнення тоталітарного режиму, а була тимчасово зупинена до конкретних кроків України в напрямі розвитку демократії». А зміщення акцентів мені чомусь нагадує непорядну практику 37-го року — тоді теж шукали «ворогів народу».

Ще хочу додати, що Солідарні профспілки виступають за те, щоб жодна політична чи громадська організація не використовувала правоохоронні чи державні органи для зведення рахунків у політичних суперечках.

Тож і листи до Америки, і коментарі до них є. Нема іншого, яке обійшли увагою обидва профспілкові лідери, а саме — сьогодні немає єдності у профспілковому русі України. І це для нашої країни важливо не тільки тому, що профспілки, захищаючи економічні інтереси працівників, роблять це кожна на свій розсуд, тягнуть ковдру на себе за рахунок інших, а ще й тому, що профспілки сьогодні в Україні — серйозна політична сила, а не інструмент захисту соціально-економічних інтересів людей. Це продовжується ще з радянських часів, коли профспілки були «школою комунізму» і мали служити ще й інструментом певного ідеологічного одурювання трудящих, політичним засобом для відвернення їх від організованого робітничого руху. Проявилася ця особливість радянських профспілок і в тому, що вони в Україні рішуче виступили за надання їм парламентом права законодавчої ініціативи, прилучалися до різних політичних актів.

Звичайно, ситуація в Україні, м'яко кажучи, невизначена щодо продуктивності економічних перетворень й ефективності демократії. Хоча б що там казали політики, а народ скочується до злиднів, а це не найкраще тло для демократичного реформування, для духовного і культурного відродження.

І все-таки на місці О.Шейкіна я не закликав би «високих» американців не допомагати сьогоднішній Україні, а на місці О.Стояна — якомога менше говорив би про зашморги. І не тому, що я — такий собі український ура-патріот, який хотів би поживитися з американської допомоги. Вона нам не допоможе, ні мала, ні велика. Бо, по-перше, нас багато, по-друге, ми, не проводячи економічних реформ через брак політичної волі на це в нашого керівництва, елементарно проїмо її.

Але вихід з цієї ситуації у профспілок таки є. Як на мене, він полягає в тому, що коли вже наші профспілки нерідко виступають як своєрідні політичні партії, сформовані за професійною ознакою, коли вони здатні організувати народ, то мають об'єднатися і, спираючись на підтримку людей, спільно вимагати від влади проявити політичну волю і зрештою почати реформи. Це стосується і Президента, який зобов'язаний запропонувати парламентові уряд реформаторів, і парламенту, що повинен той уряд затвердити, і уряду, який має не тільки запропонувати програму реформ, а й бути здатним її виконати. Коли всі запрацюють на себе, коли оживе економіка, тоді й профспілки зможуть боротися не за місця в парламенті, а виконуватимуть традиційну функцію: захищатимуть людей. А поки що скільки не пиши Клінтонові, скільки не говори про соціальний захист, а босий голого від холоду і голоду не порятує...

Володимир СКАЧКО,
оглядач.

Продиктовано в номер

Як повернути нашу валюту з-за кордону?

(Закінчення. Початок на 1-й стор.).

Голова Комісії Верховної Ради Віктор Слєсаренко запропонував скористатися з можливості укласти двосторонні державні угоди з країнами, де така валюта осіла, і ця пропозиція зацікавила Президента. Парадоксально й те, що сьогодні у нас немає можливості і по-справжньому покарати тих директорів державних підприємств, які й надалі не проти «засолювати» нашу валюту на закордонних рахунках. Поправки і доповнення до Кримінального кодексу про покарання за господарські злочини лежать у Верховній Раді з півроку. Тому Президент попросив того ж В.Слєсаренка якось вплинути на наш парламент.

Члени Координаційного комітету розглянули також питання про удосконалення роботи з розшуку осіб, які пропали безвісти. Торік наші правоохоронні органи не розшукали 3796 таких осіб, з них — 152 дітей.

Не допустити обрання Ю. Мєшкова.

Обнародувано звернення Меджлісу кримськотатарського народу до всіх виборців півострова у зв'язку з проведенням другого туру виборів президента Республіки Крим. Меджліс застерігає виборців півострова — не допустити приходу до влади таких сил, які своїми авантюрними і небезпечними діями можуть ввергнути Крим і всіх його жителів у безодню громадянської війни. Абсурдними вважає програмні цілі кандидата у президенти Ю. Мешкова про приєднання Криму до Росії, входження в рублеву зону...

Меджліс ставить слушні запитання: невже нас нічому не навчили страшні наслідки таких дівчів у Нагірному Карабасі, Придністров'ї, Південній Осетії? Невже ми своїм голосуванням за Ю. Мєшкова самі відкриємо прямий шлях до реалізації його небезпечних ідей?

На місці — видніше

На Донбасі зареєстровано 22 національно-культурні товариства, які представляють 8 етнічних груп, зокрема росіян, греків, євреїв, турків-месхетинців, поляків, німців. В активі цих товариств немало корисних справ. Так, недавно відбулося підсумкове свято фестивалю народної творчості греків Приазов'я «Мега юрти». Товариство німців «Відергебурт» започаткувало курси німецької мови. Для єврейського населення видається газета «Алеф», для грецького — «Логос».

Для проведення цих заходів надають відповідну допомогу з боку Міністерства у справах національностей та міграції. Зокрема, для німців-переселенців із Таджикистану, Узбекистану та Якутії ведеться житлове будівництво у Мар'їнському районі. Під постійним контролем перебуває й облаштування ахалцихських турків-месхетинців, 180 сімей яких мешкає у Слов'янську.

Тож не випадково протягом кількох днів міністр України у справах національностей та міграції Олександр Ємець знайомився з Донецьким краєм, мав ділові зустрічі з керівниками і представниками різних місцевих національно-культурних товариств.

Плани уряду — плани народу

На затвердження Верховної Ради надійшов урядовий проект постанови «Про план економічного і соціального розвитку України на 1994 рік». Ним передбачається зупинити падіння національного доходу порівняно з 1993 роком, встановивши граничний рівень спаду 8,6 відсотка, підвищити обсяги промислового виробництва у середньому на 2,3 відсотка, валової продукції сільського господарства — на 7,1, виробництва товарів народного споживання — на 5,7 відсотка.

Виставки

Міф і «міфики»

Вернісаж київських художників-«міфиків» В.Франчука, І.Єлісеєва, О.Добродія, О.Ясенєва (живопис), О.Мовчан, І.Яремчука (графіка) та Е.Дерев'янка (скульптура) покладе початок діяльності нової столичної галереї з такою ж назвою.

28 січня о 18 годині Солом'янський відділ банку «Інко», компанія «Лемікс» та благодійний фонд «Світ мистецтва» запрошують на відкриття виставки на Володимирську, 51/53.

Міф виступає в творчості митців як засіб розібрати культурні нашарування в свідомості сучасної людини, відновити природну яскравість і простоту її взаємовідносин зі світом. У художній мові творів відчувається зв'язок з традицією українського і світового мистецтва, на тлі якої відкриваються нові декоративні можливості. Образи реальності художники примушують включитися у гру власної творчої уяви.

О. БАРШИНОВА.

На знімку: гурт київських художників-«міфиків».

Увага!

МІНЗДОРОВ'Я ПОПЕРЕДЖАЄ,

що дифтерія продовжує посилати тривожні сигнали. У першій половині січня зафіксовано в Україні 5 захворювань. Слід мати на увазі, що відмова від щеплень і несвоєчасне звертання до лікаря призводить до біди.

Зросла й небезпека захворювання на грип. Щоб не мати проблем з лікуванням, медики радять елементарно берегтися. Своєчасне попередження — навіть у столичних аптеках практично неможливо знайти нині гірчичники.

Світлана СОКОЛОВА.

Ювілеї

Слово, як і хліб, виростає на землі

У місті Городище та у селі Орлівець, батьківщині українського поета Максима Гаптара, котрому у січні виповнилося б 75 літ, відбулися поетичні читання та літературно-мистецький вечір його пам'яті, організований обласною організацією Спілки письменників України та місцевою владою. Проникливі слова про чудового лірика, мужню людину, «котра незрячою бачила те, що не всі зрячі бачать», говорили його друзі і побратими. На вечорі звучали пісні на вірші поета та його сина, Володимира Гаптара, лауреата найпісеннішої літературної премії імені Андрія Малишка. Гурт авторської козацької пісні «Козак Мамай та брати січовики» подарував землякам поета козацькі пісні.

На пропозицію давнього друга Гаптарів письменника Миколи Негоди про встановлення на будинку, де проживав Максим Лукич, меморіальної дошки відгукнулося керівництво місцевого господарства: на його кошти буде виготовлено меморіальну пам'ятку. Односельці вирішили також одну з вулиць Орлівця назвати іменем Максима Гаптара.

... Невмирущий народ, котрий шанує своїх поетів.

Лідія ТИТАРЕНКО.

Черкаська область.

Чи порозумівся б Архімед з П'ятаченком?

або Як нинішній уряд закладав вибухівку-бюджет уповільненої дії

Фейлетон

Це у греків: будь-яке тіло, занурене у рідину, втрачає у своїй вазі рівно стільки, скільки важить рідина, витіснена цим тілом. Ми спробували цим керуватися — Дніпро помілішав.

Проте, керуючись безсмертною спадщиною Стародавньої Греції, не кинули водні процедури. Навпаки, почали користуватися законом Архімеда при складанні державних бюджетів. Ось і цього разу ошелешили: видатки дорівнюватимуть доходам. І нічого, землетрусу у Греції не спостерігалося.

Архімед, ясна річ, не був, як наш міністр фінансів, монетаристом, проте й він поцікавився б, яким це чином спромоглися полегшити видаткову частину більш як на 50 трильйонів карбованців, котрі видавалися торік Мінфіну Національним банком під аналогічний експеримент, ще й досягли такого блискучого паритету? А зачувши від пана міністра, буцімто існують тільки два шляхи подолання дефіциту бюджету — кредитування Нацбанку і розміщення цінних паперів, — старий, певно, порадив би посидіти у ванні, помізкувати, як це колись робив він: дивись-но, і спаде на думку скорочувати нерентабельні виробництва, запровадити ринковий розподіл кредитних ресурсів, встановити реальний курс українського карбованця до долара США, складати на совість клірингові міждержавні баланси абощо. Еврика?! Збагнути, що в інфляційний період доречно підвищувати податки у сфері споживання, не займаючи сфери матеріального виробництва!

А ніяка не Еврика! У намірах міністра — підвищити ставку податку на добавлену вартість з 28 до 40 відсотків. А стягуючи з підприємств до 45 відсотків податку з прибутку, на що вказує співвідношення макропоказників бюджету, їм пропоновано решту прибутку використовувати на платню. Оскільки вже на носі вибори стратегів (це у вас, пане Архімед, він був один, у нас зараз набагато більше), підіймати підприємства з руїн уже іншому уряду. Але, щоб цей уряд за дурнів не тримали, в бюджеті не забули про різницю між імовірними розрахунковими і фактичними обсягами фондів споживання. Отже, той, хто плюватиме на закон, а що плюватиме — факт, має сплатити в бюджет два трильйони. Як вдалося обрахувати? І не таких обраховували. Державне регулювання — це мистецтво передбачення. Про 16 тисяч чули? Ще почуєте, бо то не кількість зірок на небі, а вартість американського долара до української валюти на 1994 рік.

А вже коли міністр козирне тим, що середня ставка податку на добавлену вартість з урахуванням пільг — 14,1 відсотка, а податок з власників іноземних авто — 2,4 мінімальної заробітної плати з кожної кінської сили, грекові без чарки не розібратися. Закушуватиме тонкощами державного регулювання: чому від податку на добавлену вартість звільняється електроенергія, і навпаки, оподатковується вугілля, та вхідна продукція українських експортерів? У Архімеда, грішним ділом, може скластися думка, що з нами вигідно торгувати на зовнішньому ринку. Це — якщо йому підливати та й підливати. Аби не з'ясувалося ненароком, що торік надходження від зовнішньоекономічної діяльності ледь досягли одного відсотка національного доходу, а з торжеством валютного регулювання, пристосованого до місцевих умов, експорт скоротився у сім разів. Пан міністр вважає, що цього року експорт відродиться, наче птах Фенікс. Якщо буде чим цього птаха годувати. А той, хто втілюватиме цей бюджет у життя (Гюльчатай, відкрий личко!) не переливатиме з пустого в порожнє, видаючи це за закон Архімеда. Прозіт!

Скільки не підливай, а в елліні живе математик. Оковиту нахвалює, але в те, що вона принесе Україні понад 16 трильйонів карбованців акцизного збору, віри не йме. Це треба, каже, щоб кожен третій чи то спився, чи то заїдав не теревенями про те, чому знизили акциз на цукор. Ці балачки — кепська закусь, отруїтись недовго.

Підвищення прибуткового податку з громадян більш як у вісім разів проти минулого року викличе у нього підозру, що переважна більшість народу одержує понад сорок неоподатковуваних мінімумів і охоче поділиться своїми грошима з бюджетом пана міністра. Але й це не заспокоїть Архімеда, оскільки він упевнений: для того, щоб «витиснути» з бюджету 352 трильйони 69 мільярдів карбованців видатків, треба одержати 352 трильйони 69 мільярдів доходів. А, на його думку, міністр щось приховує у доходах, і чогось не враховує у видатках.

Та якби, шановний, Стародавня Греція мала б такий рівень інфляції як в Україні, ваші елліни без штанів ходили б! Більш як 3000 відсотків на рік — це, знаєте, не акциз на цукор. Звісно,доводиться керувати інфляційним процесом, який не те що пішов — дременув. Одним — кредити нижчі від облікової ставки Нацбанку на рік-другий, іншим — звільнення від обов'язкового продажу валютної виручки, ще іншим — від акцизу або податку на добавлену вартість. Але кожен купон зате отут — перед очима. І цього року, зважте, 64,4 відсотка валового внутрішнього продукту акумулюється в державному бюджеті. Прозіт! І, може, йому скажуть, як греку: до доходної частини бюджету ми включали і кошти за вже реалізовану торік продукцію, роботи, послуги, і різницю в закупівельних та відпускних цінах на газ... Монетарна політика, пане Архімед, мовляв, дозволяє.

Ось на цьому, напевно, Архімед і протверезіє. Без штанів ходити ще не означає без голови. А монетаризм на цю землю, як і демократія, прийшов з Стародавньої Греції. Він живе відтоді, як гроші побачили світ. І у еллінів були гроші, які мали, проте, більшу вагу. Бо той, хто відповідав за казну, не кидав їх на вітер. Прозіт! На цьому грека обізвуть популістом. А він не вгаватиме: «Чому ж тоді ви користуєтесь моїм законом?!» І вимагатиме остракізму. Дурний Архімед: бо — вибори, а після них — хоч потоп.

Сергій ВУСАТИЙ.

ПРЕЗИДЕНТ ПРИЙНЯВ ПРАВИЛЬНЕ РІШЕННЯ

Думка фахівця

Не треба бути майстерним політиком, щоб зрозуміти, яку важливу геополітичну роль відводять зарубіжні фахівці Україні. Знаходячись по суті в центрі європейського континенту, вона через стару розкладку ядерних озброєнь зібрала на своїй території величезну кількість смертоносних ракет, які я ніяк не можу віднести до зброї стримування. В той же час усьому світові відомо, що наші військові не мають змоги ні застосувати її, ні самостійно обслуговувати. А це ой як важко передбачити, це таїть у собі небезпеку — адже одна така ракета, в разі її самочинного руйнування, в багато разів страшніша від Чорнобиля.

Чому виникає потреба гостро говорити про ці, здавалося б, прості й зрозумілі істини? По телебаченню й радіо, в пресі дедалі частіше лунають голоси окремих лідерів партій та рухів з засудженням дій Президента України. Одні вважають їх національною зрадою, інші ще крутіше — ганебною, мовляв, капітуляцією перед Росією і Заходом. Є амбіційозні сили і в українському парламенті, які бачать незалежну Україну виключно в ядерному ореолі. Але, добродії, вона ж бо ні на кого не збирається нападати. Куди ми перенацілюватимемо стратегічні ракети? А продовження, точніше, збереження статус-кво перетворило б Україну на заложницю, її народ — на смертника.

Віриться, що більшість депутатів зі здоровим глуздом схвалить американо-російсько-українську угоду. Іншого виходу у нас просто нема. В цьому мене ще раз переконує активна підтримка Заяви президентів трьох країн ветеранами, людьми, які пройшли фронт і, як ніхто інший, знають жахи війни, ціну Перемоги. До нашої ветеранської Ради щодня звертаються десятки учасників бойових дій, випробувачів атомних вибухів, трудівників тилу, колишніх солдатів і офіцерів Збройних Сил з проханням передати керівництву України, що всі аспекти цієї проблеми — політичний, воєнний та економічний — вони сприймають як справжні патріоти своєї землі, для яких незалежність держави, благополуччя нації також стоять на першому місці.

Гадаю, не можна в даному разі скидати з рахунку думку зарубіжних фахівців. Нещодавно мені довелось ознайомитися з висловлюванням голови сенатського комітету у справах збройних сил США С.Нанна, який побував у нас і добре знає українські реалії: Збереження ядерної зброї, заявив сенатор, не зміцнює, а зменшує безпеку України, пускає під укіс справу загального контролю над озброєннями та їх нерозповсюдженням, підриває довіру до України. Додам від себе: нам нічого сподіватися на економічну та іншу допомогу, доки недавні акції українського парламенту не зазнають коректування з боку Президента Л.Кравчука, якщо нинішня Верховна Рада не підтримає тристоронньої угоди.

Багато розмов точиться нині навколо форм компенсації за ліквідацію ракет. Можна погодитися з думкою ряду ветеранів — і не тільки ветеранів — про те, що ми не повинні, як то кажуть, продешевити. Але ж для того й передбачено непросту, тривалу й скрупульозну роботу експертів трьох країн, які, як пояснив наш Президент, розглянуть проблему комплексно, з урахуванням уже вивезених ракет. Буде враховано також вагу двохсот боєголовок, і Україна одержить натомість з Росії збагачене паливо для атомних електростанцій. Проте найдорожча ціна, що її ми «заплатимо» за виведення такого руйнівного озброєння з України, — це розумне роззброєння і передбачені гарантії безпеки. Безумовно, широку громадськість України, в тому числі ветеранську, хвилюють певною мірою туманні рішення та обіцянки. Отож треба, щоб наше МЗС наполегливіше й принциповіше відстоювало наші інтереси.

Так, жити важко всім. Але жити треба, і народ виживе, і буде створено механізм надійної системи безпеки. Бо такий невблаганний перебіг історії. Нема сумніву, що нас по-справжньому оцінять діти й онуки. Адже на карту поставлено долю України.

Голова Ради організації ветеранів України генерал армії Іван ГЕРАСИМОВ.

Продиктовано в номер

Про співробітництво не тільки у космосі

йшлося на зустрічі Президента України Леоніда Кравчука з Надзвичайним і Повноважним Послом Французької Республіки Мішелем-Ів Песіком. В атмосфері відвертого обміну думками і взаєморозуміння обговорено також питання подальшого розвитку україно-французьких відносин, участі двох держав у світових процесах. Посол заявив, що Франція високо оцінює тристоронню заяву президентів України, Росії та США з ядерного роззброєння. Франція також готова надати Україні гарантії безпеки. На зустрічі обговорено конкретні шляхи співробітництва обох держав у використанні українських ракет для спільного освоєння космосу.

Зустріч у Софії

Надзвичайний і Повноважний Посол України в Республіці Болгарія Олександр Воробйов зустрівся з першим заступником міністра закордонних справ Болгарії Валентином Гацинським.

Посол поінформував співрозмовника про офіційний візит Н. Назарбаєва в Україну і спільну декларацію президентів України й Казахстану «Сучасний світ: виклики і небезпеки» і вручив текст цього документа.

У ході розмови йшлося також про зустріч Президента України Л. Кравчука з Президентом США Б. Клінтоном в аеропорту Бориспіль, про тристоронню заяву президентів України, Росії та США. В. Гацинський заявив, що реакція Болгарії на всіх без винятку рівнях на цей важливий документ однозначно позитивна.

ЄС вітає тристоронню заяву

У прийнятому комюніке Європейський Союз привітав підписання тристоронньої заяви президентів України, США і Росії як значний крок і важливий внесок у зміцнення міжнародної безпеки і стабільності. Виконання положень заяви прокладе шлях розвиткові повномасштабного і плідного співробітництва між Україною і Європейським Союзом.

Переглянути політику допомоги

у разі гальмування процесу економічних реформ в Росії. Таку думку висловив голова комітету з іноземних справ конгресу США Л. Гамільтон. Він зазначив, що якщо російське керівництво не зможе приборкати інфляцію й попускатиме Центробанку в роздаванні кредитів великим державним підприємствам, то йому нема чого сподіватися на отримання нових асигнувань для підтримки ринкових реформ.

Американська газета «Крісчен сайєнс монітор» з цього приводу пише: новий виток інфляції в Росії може призвести до того, що США перестануть сприяти модернізації індустріальної бази країни, надавати гуманітарну допомогу, заохочувати інвестиції американських компаній.

Б. Федоров пішов у відставку

На зустрічі з Президентом Росії Борис Федоров не прийняв пропозиції обійняти пост міністра фінансів в реформованому уряді на запропонованих йому умовах.

Перемога демократичних сил

У приміщенні Осетинського драматичного театру відбулося урочисте засідання Верховної Ради республіки, присвячене вступові на посаду першого Президента Північної Осетії Ахсарбека Галазова. Керівник адміністрації Президента Росії Сергій Філатов, котрий узяв участь в урочистому засіданні, від імені Бориса Єльцина поздоровив Ахсарбека Галазова. Він, зокрема, зазначив, що це перемога демократичних сил республіки.

Нова гаряча точка

Про готовність звернутися по військову допомогу США у разі конфлікту довкола островів Спратлі заявив міністр національної оборони Філіппін Ренато Де Валья.

На острови Спратлі — 433 атоли — здебільшого безлюдні — претендують В'єтнам, Китай, Малайзія, Бруней, Тайвань і Філіппіни. За прогнозами спеціалістів, у цьому районі — великі родовища нафти. В'єтнам розмістив своїх військовослужбовців на 20 островах, Філіппіни — на восьми. Китай контролює шість рифів Спратлі.

У серпні минулого року помічник держсекретаря у справах Східної Азії та Тихого океану У. Лорд заявив, що США в односторонньому порядку застосують силу в Азії у разі загрози американським інтересам.

За повідомленнями наших власних кореспондентів і зарубіжних інформагентств.

Контакти

Нас чекають не тільки в північного сусіда

Не раз доводилося чути від представників директорського корпусу України, а ще частіше по каналах московських телекомпаній, що нам вкрай потрібно налагодити зв'язки між державами колишнього Союзу. Саме це, на думку декотрих, порятує українську економіку від остаточного розвалу, і тоді все буде гаразд. Кажуть, що наші західні сусіди нас не чекають і продукції українських підприємств не потребують. Проте чомусь мовчать фахівці про потребу становлення в Україні цивілізованої економіки, за якої економічні відносини нашої держави з іншими країнами були б збалансовані. Адже не може бути для нас «далекозарубіжним» містом болгарська столиця Софія, а «близькозарубіжним» — російське місто Владивосток. Все має грунтуватися на економічній доцільності. І про це свідчить досвід україно-болгарського співробітництва.

...На вулицях Софії нерідко можна побачити українські «Таврії». Мій болгарський знайомий навіть пожартував, що це — народний автомобіль, бо він подобається тим, хто не може дозволити собі купити «Кадиллак», «Форд», «Мерседес». Та й справді, східне прислів'я каже: якщо ти не можеш мати палац, то збудуй собі хоча б хатинку. Саме це, за словами керівника софійського підприємства «Ореол-експрес» Кристьо Димитрова, і визначає успіх «Таврії» на болгарському ринку. Цей автомобіль доступний для прошарку населення, який має достаток вище від середнього, а також його купують державні чиновники, студенти, пенсіонери. Коштує він трохи більше як три тисячі доларів у перерахунку на леви за курсом Національного банку Болгарії. Фірма вже заплатила податок державі і після продажу забезпечує 12-місячне гарантійне сервісне обслуговування. Пан Димитров наголошує, що за держстандартом покупцеві здійснюватимуть післягарантійне обслуговування, а фірма зобов'язується забезпечувати клієнта протягом десяти років запчастинами. Успішна торгівля українськими автомобілями стала можлива завдяки прямим зв'язкам «Ореол-експрес» та офіційного болгарського дистрибутора ЗАЗу фірми «Булвія». Особливу популярність, на думку пана Димитрова, мали б «Таврії» з чотирма дверима, а також український автомобіль типу джип. Відомо, що саме над цим працюють тепер конструктори в Запоріжжі. «Я знайомий з керівниками автомобільного заводу в Україні, — підкреслює К.Димитров, — і впевнений, що ці люди виведуть українське автомобілебудування на світовий рівень». Зрозуміло, кожна машина має свого покупця, але не кожний покупець має великі гроші. Тому якщо продавці популярних американських чи японських автомобілів продають кілька машин на місяць, то «Ореол-експрес» значно більше. За минулий рік болгари купили близько п'яти тисяч «Таврій». Такий попит можливий ще й тому, що підприємство заохочує клієнтів: пропонує їм автомобіль у кредит, який можна сплачувати рік чи два. Ще один радісний факт: болгарські партнери беруть участь у комплектації автомобіля і постачають до Запоріжжя акумулятори, поршні, кільця. Адже вони зацікавлені, щоб «Таврія» була надійною машиною. У нашого співробітництва, наголошує керівник «Ореол-експрес», — велике майбутнє, ми й надалі хочемо мати справу з українськими автомобілебудівниками.

Ці слова, навіть за нинішнього нелегкого стану економіки України, додають оптимізму. Бо реалії переконують, що нас чекають не тільки у північного сусіда...

Тарас ПЕТРІВ.

На мистецькому терені

... І музика об'єднувала всіх

В культурному центрі Афін, де розташовано і більшість дипломатичних представництв, відбувся концерт української піаністки Ірини Рябчун. Творчий вечір був організований за сприяння посольства України. На концерті були присутні співробітники МЗС Греції, посольств США, Великобританії, Угорщини, громадських організацій грецької столиці.

Прес-служба посольства України в Греції.

Фотофакт

Одним з найпопулярніших туристичних куточків Китаю є будинок, в якому народився і жив Мао Цзедун (на знімку). Особливо багато людей приїжджає на це місце в день народження відомого китайського лідера.

Фото із журналу «Шпігель».

Власкори повідомляють

КОЗАКИ ПРИСЯГНУЛИ НА ВІРНІСТЬ КИРГИЗСТАНУ

У Воскресенському соборі Бишкека відбувся обряд посвячення в козаки: складання присяги на вірність Православній церкві, козацтву і Вітчизні. Його провела група представників козацького культурно-економічного центру Киргизстану.

Незважаючи на офіційний статус, існування козацького центру сьогодні негативно сприймається частиною корінного населення республіки, що пов'язує з козацтвом пам'ять про жорстоку колоніальну політику царської Росії. Проте, за словами президента центру отамана Михайла Бучнєва, місцеві козаки почуваються в країні не чужорідними елементами, а повноправними громадянами, патріотами Киргизстану. І успадковуючи традиції предків, мають намір відродити цю самобутню етнічну формацію на принципах православ'я, віротерпимості, поваги до національних традицій всіх народів, які живуть на території республіки, духовного й патріотичного виховання молоді.

Євген ДЕНИСЕНКО.

Бишкек.

А як у них!

ПОЧНУТЬ ЖИТИ ПО-НОВОМУ

Не пізніше червня 1994 року в Таджикистані буде оприлюднено проект нової Конституції та проведено референдум щодо її прийняття. Про це заявив глава держави Емомалі Рахмонов на сесії національного парламенту в заключний день її роботи.

В Основному Законі, зокрема, має бути визначено форму державного правління — президентську, яку Таджикистан уже випробував і від якої потім відмовився, або парламентську, що діє нині і влаштовує далеко не всіх. Свідчення того — вимога депутатів Ленінабадської області, що пролунала на сесії, відновити пост Президента.

Слідом за прийняттям Основного Закону відбудуться, як зазначено, нові демократичні вибори. Е.Рахмонов вважає, що провести їх слід не пізніше осені нинішнього року.

Юрій КУШКО.

Душанбе.

Інформаційний кур'єр

Грошей нема, але весна на носі

Хлібороби і тваринники Біловодського району продали державі круп'яних культур, м'яса і молока на 13 мільярдів карбованців. А новий рік зустріли з порожніми кишенями, бо взаємовідносини селян з державою вельми своєрідні — ті продають, а та купує, але не платить.

Незважаючи на це, роботи в селах не припиняються. Тут одні з перших у Луганській області підготували техніку до весни. Серед лідерів — радгосп «Данилівський», колгосп «Україна».

Особливо заслуговує на добре слово механізатор колгоспу «Україна» Петро Коробка, котрий вирішив «підстрахувати» господарство. Якщо станеться якась поломка, то потрібні запчастини не дістати, а це —дорогі простої гарячої пори. Сільський умілець узявся відремонтувати два давно списані трактори Т-74. Немало з ними помарудився, але поставив їх на лінійку готовності.

Молокозавод тонізує

Якщо так триватиме і надалі, то Київський молокозавод № 3 доведеться, мабуть, перейменувати. Адже потужне підприємство працює за профілем лише на третину можливостей — не вистачає молока.

Щоб не «прогоріти», завод став партнером американської фірми «Штерферс Трейдинг Україна» і замість молока тепер розливає в пляшки заморські тонізуючі напої. Перша партія напою «Тампіко» вженадійшла до державної торгівлі. В перспективі — співпраця з індійськими колегами. І теж у галузі тонізуючих напоїв.

Мал. Олександра ЮРЧИКА.

Ліки — літаком

Вінницька державна адміністрація підписала протокол намірів із мюнхенською фірмою «Варекс» на поставку до області ліків та медтехніки на суму понад 10 мільйонів доларів США. Крім цього, домовлено, що у Мурованих Курилівцях вінничани і німці розпочнуть будівництво заводу з виробництва медичного обладнання. А щоб прискорити доставку вантажів, між Вінницею та Мюнхеном відкриється спеціальна авіалінія.

Дворічка радіомовчання

Фронтові радіомовчання перед наступом згадуються лише в мемуарах. Але час від часу зв'язківці Хмельниччини влаштовують такі радіомовчання в квартирах селян. Насамперед це стосується Городоцького району. Скажімо, в селі Кремінна у пенсіонерки М.Шімкової вже два роки не працює радіо, хоча з неї щомісячно стягують гроші. З цієї нагоди, за чутками на місцевому ринку, Мінзв'язку готується випустити спеціальний пам'ятний знак для відзначення своїх служб. А тим громадянам, що мали мужність «слухати» роками радіомовчання, сам міністр надішле вітальні листи.

Шафа для продуктів

Повсюдна залежність від енергоносіїв спонукає бути винахідливими. Ось і недавно працівники СКТБ «Темп» ВО «Полтавамаш» А. Лазеба, В. Фралагін та М. Івахненко розробили пристрій, який працюватиме з використанням природного газу.

Ця технічна новинка — універсальна термошафа, призначена для підприємств громадського харчування, фермерських та інших господарств. Універсальність полягає у поєднанні всіх способів обробки будь-яких продуктів, а також сушіння, в'ялення, випікання. Місткість шафи — 50 кілограмів одночасного завантаження. Продуктивність — 15 кілограмів на годину.

За повідомленнями наших власних і позаштатних кореспондентів А.КОБЕЛЬНЮКА, О.ВИНОКУРОВА, М.ВАСИЛАШКА і В.СЕМЕНА.

СЕЛО У ЗОНІ

Не в Чорнобильській, правда, але так само породженій тоталітаризмом

Це місце — святе. Принаймні для мене. У перші повоєнні роки, на які припали мої отроцтво та юність, нас, здебільшого бідолашних сиріт та напівсиріт, учили тут жити й працювати на землі.

Воздвиженське не було схоже на інші села. Його гарно розплановиними вулицями та алеями (бо в селі парк) ходили й високоосвічені люди. Тут працювали два невеликі заводи, козирилися червоною цеглою кільканадцять двоповерхових багатоквартирних будинків, а також багато приміщень громадського призначення. Тут рясно плодоносив великий, можливо, найбільший в області сад. Відчувалося, що колись тут буяло добропорядне «старорежимне» життя... Через багато десятиліть я зрозумів, що усе те — і заводи, і будинки, і вулиці, і сад, і ставки, і навіть брама при вході в село — разом з місцевими працелюбами утворювали неповторну атмосферу духовності.

Проте за збільшовичених років цій атмосфері було завдано непоправної шкоди.

У Воздвиженському в дореволюційні роки граф Микола Неплюєв створив «Трудове братство» і сільгоспшколу при ньому, намагаючись у такий спосіб дати бій капіталізмові. В революцію братство стало комуною, пізніше трансформувалося в сільгоспартіль. Так нащадки братчиків втрапили до колгоспного рабства.

Правда, сільгоспшкола вмерла не зразу. Спочатку вона стала технікумом. У ньому навчалися діти селян з навколишніх районів Сумщини та Чернігівщини. Потім, уже в недалекі від нас роки, колгосп і технікум об'єдналися у радгосптехнікум... З часом кам'яниці братства постаріли, почали руйнуватися. У районного та місцевого комуністичного керівництва не було ні коштів, ні бажання братися за відновлення застиглої музики колишнього життя. Можливо, тому, що вони були не графи, а звичайні тимчасовці. За їхньою згодою технікум припинив існування, злившись з іншим однотипним навчальним закладом на півдні області, і всі полегшено зітхнули: добре по-ха-зяй-ну-ва-ли!..

Ось така передісторія питання.

Недавно я навідався до Воздвиженського. Серце стислося від спогадів і побаченого. Ні, життя тут не зупинилось. Ось нова вулиця ошатних особняків, ось новий дитячий садок. Он там будують лікарню... Але у навчальному корпусі технікуму і на прилеглій до нього території розсілася колонія в'язнів, обгороджена, як і належить, високим парканом, який вінчають колючі дроти. Про те, як ведеться селу, в котрому оселилися такі специфічні мешканці, розмовляю з директором місцевого радгоспу О. Мандрикою.

Олександр Павлович починає здалеку. Колись у братстві був такий порядок: якщо хтось з його членів порушував християнську мораль, дума, що керувала братством, видавала порушникові сухий пайок на кілька діб, його виводили за браму і просили більше ніколи сюди не повертатися. На цьому всі проблеми з порушниками кінчалися.

— Тепер же ми не можемо позбутися ледарів та порушників дисципліни, обростаємо ними, як корабель черепашками — і йдемо на дно. І в цьому наша біда... Я не застав тут ні технікуму, ні заводів, зате застав зону. Вона тут з 1982 року. Поселили в ній — у ста метрах від школи — дрібних хуліганів, бомжів, і село здригнулося від неприємних передчуттів. А рік тому Воздвиженське, багате на радгоспних вівчарок, домашніх песиків та бездомних кабиздохів — за кілька ночей втратило весь собачий потенціал. Навіть грізні вовкодави, що охороняли свинарник, зникли. Що за мана? З'ясувалося: з Півночі прибув контингент з громадян України — учорашніх бандитів, гвалтівників, грабителів. І ця їхня «акція» — звичайний захід по боротьбі з цингою, якої в нас просто не може бути.

І пішло-поїхало: то на городі капусту виріжуть, то цибулю повиривають, то гусей покрадуть або консервації з погреба повитягають... А тепер і сільські п'яниці під маркою ув'язнених починають діяти.

Колоністи працюють поряд з трудівниками радгоспу. Правду сказати, їхні послуги нам не потрібні, бо це погано керовані, з нестабільною психікою люди. Дехто з них після відбуття строку залишається в селі, одержує від радгоспу житло. І все ж здебільшого вони погано ставляться до роботи. А наші працівники беруть з них приклад. Як тільки щось, зразу ж погроза: подаю заяву на розрахунок!..

А воно, якщо подумати (додам від себе), — то яка в принципі різниця між в'язнем колонії і рядовим працівником радгоспу? Першого тут тримає строк, який треба відбути, другого — життєва безвихідь. Запропонуйте молодому та беручкому до діла воздвиженцеві грошовитішу роботу в іншому місці — піде й не оглянеться. Чому так зробить? Та тому, що власний земельний наділ його не утримує, а руки — вони, слава Богу, при людині завжди. Ось так за роки радянської влади село — будь-яке! — стало зоною, що втратила для трудівників привабливість.

— Молодь повертається з війська, але працювати до радгоспу не йде, — констатує Мандрика. — Прямим ходом в охорону колонії, бо там утроє більша зарплата, ніж у нашого механізатора...

Так потроху умирає колективне господарство.

— Але вихід є, — заспокоює директор. — Приватизація, зрощування трудівника з власністю здатні зацікавити його в добросовісній роботі на землі.

І тут треба зазначити, що директор радгоспу — переконаний, як він себе характеризує, комуніст. Якщо комуніст, думається мені, бачить вихід у приватизації, то, очевидно, багато чого в нашому житті докорінно змінилося. І комуністи — в тому числі.

— Я тепер і сам власник, — веде далі директор. — Як і багато інших працівників радгоспу, одержав 85 соток землі. Тепер це моя земля. Приватизував будинок, в якому живу, він коштує багато мільйонів — це мій дім. Придбав «Таврію» — вона теж чогось варта, і вона моя. Отже, я став власником. І тепер хочу інших працівників радгоспу зробити такими ж, як і сам, власниками.

Думаю, що важко буде «іншим» тягатися з директором.

Олександр Павлович розповів про перші кроки приватизації в господарстві. Працюють два фермери, є 57 власників двогектарних селянських господарств. Незабаром кожний працівник радгоспу матиме можливість одержати свій пай. Нові власники землі (крім фермерів) є працівниками радгоспу. Вони звикли спиратися на його допомогу. Тим більше, що в них немає коней чи тракторів. Тому довелося організувати для них товариство по обробітку приватизованої землі, виорювати та засівати її, збирати з неї урожай і розвозити його по домівках. Зрозуміло, за певну платню.

— З часом люди обживуться, придбають техніку, стануть незалежними від радгоспу...

Як на мене, надія на це ілюзорна.

— А як же з колонією?

Директор не відповідає. Не на всі питання знають відповіді навіть червоні директори.

У «Трудовому братстві» люди вчилися кваліфіковано працювати на землі, і це було на користь суспільству. Внаслідок багатьох мутацій братство і його школа зникли, а на їхньому місці утвердилася блатна «малина». Незалежно від того, чого та як учать у колонії офіційно, порушники закону проходять там неофіційну цинічну школу неповаги до загальнолюдських цінностей. На жаль, не тільки у Воздвиженському. І не тільки в колоніях. Це нещастя поширюється повсюдно. Державний устрій, який цю заміну санкціонував, зник. Тепер в Україні серед бурхливого кримінального моря з муками народжується новий лад. Починається приватизація землі. Теж з муками. Якщо цей поважний процес злочинні сили не переведуть на курячий пшик (як вони вже багато чого перевели), то з часом на цій нелегкій землі обов'язково виростуть люди масштабу Миколи Неплюєва, але без його ілюзій. Немає сумніву, що такі люди відродять, можливо і в Ямпільському районі, фермерську школу господарювання, так потрібну північним районам Сумщини й Чернігівщини. І тоді в цих місцях знову оселиться втрачена духовність, котру я розшифрував би як матеріалізоване бажання людей зробити землю, на якій живуть, щедрішою та гарнішою.

Борис СИДОРЕНКО.
Воздвиженське
Сумської області.

«ФІШЕР» У БІДІ НЕ ЗАЛИШИВ

Мукачівська лижна фабрика — єдиний в Україні, та й в СНД, виробник лиж і хокейних ключок. Саме на виготовлених тут лижах численні експедиції скорювали Північний полюс, мукачівськими ключками багато років грають хокеїсти київського «Сокола», московського ЦСКА, ярославського «Торпедо», інших популярних команд.

А започаткувалося все на старті 70-х. Тоді ще експериментальне підприємство налагодило випуск дерев'яних туристських лиж «Бескид», на які й досі великий попит. Та передові держави вже зробили наступний крок — подарували шанувальникам пластикові лижі. Мукачівці вирішили не відставати. Для цього потрібні були партнери, що вже мали певний досвід. Не винаходити ж велосипед!

«Сподвижником» стала відома австрійська фірма «Фішер». Після прискіпливих переговорів у 1986 році підписали контракт про співробітництво. Почалася напружена робота щодо технічного переоснащення підприємства. 18 листопада 1988 року з конвеєра зійшли перші пари лиж з фірмовим знаком «Фішер». (До речі, тепер поряд з ним обов'язково стоїть «Виготовлено в Україні»). З цього дня розпочався новий етап становлення колективу. Згідно з контрактом він завершувався у серпні 1992 року. Хто ж тоді міг передбачити, що саме на цей період випаде пік економічної кризи. Підприємство, як і багато інших, опинилося на межі закриття.

На допомогу прийшов «Фішер». Попри політичну й господарську нестабільність у молодій державі, керівництво фірми вирішило ризикнути і підписати договір на співпрацю ще на один строк. Чому? З цим запитанням звернувся до технічного директора фірми пана Антона ТІФЕНТАЛЕРА, що саме перебував у Мукачевому.

— Ми оптимісти, — наголосив австрійський підприємець. — І віримо, що Україна зрештою вибереться зі скрути. Щоправда, як на мене, треба інтенсивніше залучати західний капітал і фірми для співробітництва. Насамперед у провідні галузі: енергетичну, машинобудування, виробництво товарів народного вжитку тощо. Проте для того, щоб в Україну прийшов солідний інвестор, слід створити стабільні політичні та сприятливі економічні умови, покласти край плутанині у законах, дати лад фінансовій системі. Віримо, що так і буде. Тому й підписали ще один контракт з мукачівцями.

— А чи задовольняє вас якість їхньої роботи, чи відповідає вона світовим стандартам?

— Щоб вийти на міжнародний ринок, потрібно постійно вдосконалюватися. Нині вироби мукачівців відповідають рівню так званих недорогих лиж. Їх охоче беруть майже в 40 країнах світу. Зокрема, в 1993 році реалізували на міжнародному ринку близько 50 тисяч пар бігових і 20 тисяч — гірських лиж. В 1994 році плануємо збільшити ці показники до 100 тисяч пар кожного виду. Причому різних асортименту, дизайну, моделей.

Тут увійшов у розмову директор фабрики, народний депутат України Володимир ДАНЧЕВСЬКИЙ:

— Щиро вдячні фірмі «Фішер», особисто панові Тіфенталеру за підтримку в скруті. Партнери надають нам не лише свої ноу-хау, технологію, а й забезпечують потрібною сировиною. Ось і тепер майже 80 відсотків комплектувальних «Фішер» закупив у Росії за тверду валюту. Крім цього, фірма погодилася представляти на міжнародному ринку і нашу ключкову продукцію. Відкривається хороша перспектива для співробітництва ще в одному напрямі — комерційному. Плануємо також відкрити найближчим часом у Мукачевому фірмовий магазин, де можна буде придбати не лише лижі, а й спорядження до них: від кріплень до спортивного костюма. «Фішер» уже завіз пробні зразки.

— Лижі на експорт — це, звичайно, добре. А чи залишається щось і нашим шанувальникам?

— Безперечно. 50 відсотків продукції йде на внутрішній ринок. Причому, прагнемо забезпечувати нею не лише Україну, а й держави колишнього Союзу. Взагалі вважаю, що ділові економічні зв'язки з ними потрібно обов'язково поновлювати. Без них просто не проживемо. Серйозного вдосконалення вимагає сьогоднішня система так званого валютного регулювання. Бо нині виготовляти продукцію на експорт просто невигідно.

І ще одна проблема: для західних інвесторів у нас поки що немає серйозних державних гарантій, тому й не поспішають вкладати капітали.

— Але ж певні закони Верховна Рада прийняла...

— Це так. Але й ці, і багато інших на місцях не виконують, немає чіткого механізму їх реалізації. На жаль, регіональні президентські структури не контролюють дотримання чинного законодавства. Не все зробила в цьому напрямі і Верховна Рада. Загалом, мені здається, що ВР — іграшка в руках Президента та уряду, тому й балотуватися в народні депутати України на наступний строк не збираюся. Гадаю, що принесу державі більше користі як підприємець. А «Фішер» у цьому, сподіваюся, мені допоможе.

Микола ГОРВАТ.
Закарпатська область.

ЭТОТ ТЕКСТ НАПЕЧАТАН НА МАТРИЧНОМ "ИГОЛЬЧАТОМ" ПРИНТЕРЕ Epson LX-100 СТОИМОСТЬЮ $276

ЭТОТ ТЕКСТ НАПЕЧАТАН НА СТРУЙНОМ ПРИНТЕРЕ HP DeskJet 510 СТОИМОСТЬЮ $520

ШИРОЧАЙШАЯ РАСПРОДАЖА ВСЕХ ВИДОВ ПРИНТЕРОВ С 14% РОЖДЕСТВЕНСКОЙ СКИДКОЙ !!! в фирме КОМПЬЮТЕРЫ-ПРОГРАММЫ (044) 2956022, 2955472, 2721315

ЭТОТ ТЕКСТ НАПЕЧАТАН НА ЛАЗЕРНОМ ПРИНТЕРЕ HP LaserJet 4L СТОИМОСТЬЮ $930

MEDINEX

Уважаемые коллеги!
Концерн «МЕДИЦИНА И ТЕХНОЛОГИЯ» предлагает вам новый вид услуг — КОМПЛЕКСНОЕ ОБСЛУЖИВАНИЕ.

Обратившись к нам, вы избавитесь от необходимости решать вопросы обеспечения лечебных учреждений лекарственными препаратами, медицинским оборудованием, инструментами и расходными материалами. Мы поможем вам решить проблемы, связанные с ремонтом, восстановлением и техническим обслуживанием имеющегося у вас оборудования.

Предлагаем вам гарантированные поставки со склада и на заказ лекарственные препараты фирм: «UPJOHN», «SANDOZ», «RUNBAXIY», «POLFA», «HINOIN»; медицинское оборудование фирм «PHILIPS», «SIEMENS», «BRUKER», «SAPEX», «GENERAL ELECTRIC», «MEDIKOR», «HIRANA», шовный материал и стерилизующие средства компании «JOHNSON & JOHNSON», хирургические комплекты и халаты фирмы «TERATEX», одноразовые полимерные шприцы и катетеры компании «PENTA GROUP» (Италия) и пр.

Наш адрес: УКРАИНА, 510024 г.Харьков, ул.Ольминского,11.
Тел. (Тел. (0572) 43-12-11, 47-18-85. Факс. (Факс. (0572) 43-61-37.

HOLLAND TRADING Uni Complet bv

ДОЧЕРНЯЯ КОМПАНИЯ

Дочерняя голландская компания реализует со склада в Киеве следующие высококачественные товары из Голландии:

шампуни;
дезодоранты;
стиральный порошок;
зубную пасту;
пену для ванны;
кремы для лица;
бумагу для факса.

Фирма также предлагает известные в Европе с XVII века сорта пива «Гролс» и «Ораньебоом».
На все виды товаров имеются сертификаты качества.
Тел. (Факс): (044) 220-68-68, 244-35-79.

Организация оплатит ваши контракты в безналичных российских рублях и СКВ в обмен на оплату в украинских карбованцах.
Тел. (044) 435-10-20.
Тел./факс (044) 435-32-27

Завод «Металлоприбор» предлагает:

сейфы,
шкафы металлические, замки,
скобы шпальные,
противни стальные,
сковороды стальные,
уголок оконный,
петлю оконную,
уголок мебельный,
электро-установочные изделия,
столовые приборы,
подносы расписные,
наконечники,
грабли.

Принимаем заказы на металлоизделия.
Для контактов:
г.Каменец-Подольский, ул. Драй-Хмары, 21
Тел. 3-24-21, 3-04-23, 3-23-02.
Факс: 3-18-71,
телетайп: 291345 ИСКРА.

Парфюмерия и косметика фирмы «Дзинтарс»
РИГА — ПАРИЖ
за карбованцы

Шампуни и бальзамы с целебными добавками, изысканные духи и одеколоны, губная помада и др. косметика из высококачественного натурального сырья.
Официальный дистрибьютер АО «Дзинтарс» в Украине — фирма «Современник».
Адрес: г. Днепропетровск, ул. Кавалерийская, 8.
Телефоны: 42-31-26, 42-55-32.
ПРИГЛАШАЕМ К СОТРУДНИЧЕСТВУ!

„Dzintars" RĪGA

ПРИВАТНА СПРАВА
ТОВАРИСТВО ПОКУПЦІВ

ВСІМ, ВСІМ, ВСІМ ЖИТЕЛЯМ УКРАЇНИ!
Ви ще не розмістили у нас свій ПРИВАТИЗАЦІЙНИЙ МАЙНОВИЙ СЕРТИФІКАТ?

П О С П І Ш А Й Т Е !

Для цього Вам необхідно з'явитися за вказаною адресою або надіслати листа, вказавши:

прізвище, ім'я, по-батькові (без скорочень), повну адресу, паспортні дані (для неповнолітніх свідоцтва про народження).
Після цього Вам буде надіслано доручення і пропозиція щодо приватизації у Вашому регіоні

Для письмового звернення:
254123 м. Київ, вул. Межова, 23-Б.
Для особистого звернення:
м. Київ, універмаг"Україна", перший поверх, секція "Приватна справа"

Якщо Ви вирішили стати нашим акціонером, то пам'ятайте, що гарантії «ОМЕТА Фонду» незмінні. Змінюється лише процентна ставка дивідендів. Минулого року вона двічі подвоювалася і склала 600 відсотків.

Цього року дивіденди на акції «ОМЕТА Фонду» прогнозуються до 1000 відсотків.

В будь-якому регіоні України Ви маєте змогу передплатити акції Фонду не лише у представництвах «ОМЕТИ», а й поштою.

Переказ на суму, що відповідає бажаній кількості акцій, надішліть на адресу: **232158, АТ «ОМЕТА Траст», р/р 467527 в Укркредитбанку м.Києва, МФО 321701.**

У графі «Для письмового повідомлення» вкажіть паспортні дані і адресу, за якою протягом 10 днів після надходження коштів Вам буде вислано договір про передплату акцій.

Курсова вартість одного пакета (10 акцій) у січні 1994 року — 20000 крб.

Якщо Ви передплачуватимете акції поштою, то за один пакет треба сплатити 17000. Кількість пакетів акцій для фізичних осіб не обмежена.

Акції «ОМЕТИ XXI століття»:

— нададуть впевненості у завтрашньому дні;
— надійно захистять майнові інтереси високорентабельними програмами і нерухомістю концерну «ОМЕТА»;
— позбавлять сумнівів що до використання депозитних приватизаційних рахунків;
— забезпечать стабільне нарощування дивідендів в залежності лише від кількості придбаних акцій.

У Києві акції реалізуються за адресами: проспект Науки, 4; вул.Підгірна,1; вул.Мечникова,3, а також у поштових відділеннях столиці.

Тел.(044) 213-99-83, 219-11-28.

Организация осуществляет поставку рам лесопильных мод. УЛ-63.
Форма оплаты: удобная для покупателя.
Доставка — по согласованию сторон.
Адрес: г.Киев-252053, ул. Кудрявская, 8-в, к.14, 15.
Тел. (044) 212-11-29.

НОВЕЙШАЯ ЛИТЕРАТУРА ПО МЕНЕДЖМЕНТУ И БИЗНЕСУ!

Межрегиональный заочный университет управления персоналом (МЗУУП)
реализует

- **ЭНЦИКЛОПЕДИЮ МЕНЕДЖМЕНТА (23 книги);**
- **ЭНЦИКЛОПЕДИЮ БИЗНЕСА (18 книг);**
- **БИБЛИОТЕКУ ПСИХОЛОГА (16 книг),**

а также научно-практический *ЖУРНАЛ "ПЕРСОНАЛ".*

Заказы направлять по адресу:
252039, г. Киев, ул. Фрометовская, 2, МЗУУП.
(044) 264-61-86, 264-72-56, 264-52-54, 264-90-36 (факс).

Информационные материалы высылаются.

✦ *ПИШИТЕ, ЗВОНИТЕ, ЗАХОДИТЕ* ✦

Свіжі апельсини з Греції зі складу в Києві.
Телефон/факс: 212-15-07.

ПАЛАВ НАД КОРСУНЕМ ВОГОНЬ

(Закінчення на
Початок на 1-й стор.)

Півстоліття тому це було... А ніби вчора. Принаймні так мені здається. Бо довелося поваритися у тому пеклі. Ось окремі епізоди, які особливо пам'ятні...

Прорив

Січень 1944-го видався, як і нині, з дощами й туманами. Шляхи-дороги так розквасило, що навіть танки генерала Ротмістрова нерідко загрузали у болоті. А наш 5-й гвардійський кавалерійський корпус генерала Селиванова отримав завдання: спільно з танкістами у проміжку між станцією Капітанівка і селом Тишківка, що на Кіровоградщині, прорватися у тили ворога, вийти в район Звенигородки — Шполи, зустрітися там з військами І Українського фронту, оточити фашистське угруповання на Корсунь-Шевченківському виступі.

Щоб уявити, в яких умовах належало діяти, наведу рядки із записника мого фронтового друга, тоді лейтенанта-артилериста Віктора Шляпникова:

«У густе липке місиво перетворився жирний український чорнозем. А по цьому місиву в гарматних упряжках — коні і люди. Коні не йдуть, пливуть на животах. Батарейці теж впряглися у шлейки і тягнуть, тягнуть гармати в одній борозні з кіньми. Буває, падають знесилені і тут же таки, в багнюці, засинають... Коні й люди...»

Не випадково, що у такій ситуації сталося непередбачуване: танкісти Ротмістрова з допомогою піхоти прорвали оборону фашистів і кинулися на північ, а кіннота ще лише виходила на бойові позиції. З цього скористалися гітлерівці. Танковим контрударом з двох флангів вони потіснили нашу піхоту, знову захопили Тишківку, закрили коридор прориву. Кавалеристам довелося власними силами пробивати лінію фронту.

Щоб виявити позиції ворога, командир 223-го кавполку підполковник Петренко послав до Тишківки трьох своїх розвідників на чолі з сержантом Дмитром Носиченком. Вони непомітно у нічній темряві дісталися села. На центральній вулиці побачили колону фашистських танків. Машини стояли заведені, але солдатів біля них не було. Лише поблизу однієї прогулювалися троє гітлерівців. А навпроти у сільській хаті горіло світло і звідти долинав якийсь лемент.

— Миттю назад, доповідай командирові ситуацію, — наказав сержант одному з розвідників. Другого попросив:

— Прикрий мене вогнем...

А сам вискочив на вулицю, скосив з автомата трьох гітлерівців, хутко заліз на головний танк і став відсікати автоматними чергами фашистські екіпажі, які вибігали з хати. На допомогу хороброму розвідникові поспішили бійці ескадрону капітана Зотова. Вони відразу ж «осідлали» ворожі танки — 4 «тигри», 8 «фердинандів» і 1 «пантеру» — розвернули їх проти гітлерівців. Усю ніч у селі точився жорстокий бій. Фашисти безперестанку кидалися у контратаки, прагнучи будь-що відбити техніку. Не один раз підполковник Петренко тієї ночі віддавав накази командирам ескадронів:

— Зотову: стояти на смерть!

— Мартинову: стояти на смерть!

— Кулеметникам Біляєва: стояти на смерть!

Вони виконали наказ — стояли до останнього подиху, але не поступилися ворогу, забезпечили прохід кінноти у прорив. Вони й сьогодні там, у Тишківці, у братській могилі — Зотов, Мартинов, Біляєв... Пропав безвісти тієї ночі і сержант-розвідник Носиченко. Казали, ніби хтось бачив, як упав він, скошений кулею. Так і записали — загинув смертю хоробрих. Але, на щастя, це виявилося похибкою. Тяжко пораненого сержанта підібрали санітари і відправили до шпиталю.

Після війни Дмитро Андрійович Носиченко — тричі поранений на фронті — повернувся до рідного Богодухова, що на Харківщині. Не раз відвідував Тишківку і Корсунь. Там ми й зустрічалися. Ще й понині командування військової частини, у складі якої він звершив подвиг, надсилає йому до свят теплі вітання, неодмінно з написом: «Героєві Радянського Союзу...»

А Героя йому так і не присудили... На жаль!

На землі Кобзаря

Корсунь-Шевченківський виступ, який намагалися утримати гітлерівці, своєю основою прилягав до берега Дніпра у славнозвісному Каневі. Там, на Чернечій горі, здалека бовваніла бронзова постать Тараса. Фашисти умисне не чіпали пам'ятник, вирили навколо нього окопи, спорудили дзоти, а на протилежному схилі гори встановили гармати і безбоязно обстрілювали наші війська: знали — ми не можемо завдати їм удару ні артилерією, ні бомбардуванням з повітря, бо там — свята домовина Великого Кобзаря!

Однак невдовзі фашистам довелося спішно тікати з міста — наші війська спільно з партизанами здійснили обхідний маневр і створили загрозу відрізати окупантам усі шляхи до відступу. Все ж і в цій ситуації фашисти не втрималися, щоб не пограбувати святині Шевченкового музею.

Гвардійці-кавалеристи Селиванова, увійшовши в прорив між Капітанівкою і Тишківкою, стрімко кинулися в глибокий рейд по землі Кобзаря. З'єднавшись у районі Шполи з воїнами І Українського фронту, вони завершили оточення ворога і, стискаючи кільце, визволяли Кирилівку, Моринці, Вербівку, інші села, пов'язані з перебуванням у них ще юного Шевченка.

Особливо жорстокі бої точилися за Вільшану. Тут, на подвір'ї цукрового заводу, есесівці дивізії «Вікінг» зайняли зручні позиції і чіплялися буквально за кожний камінь.

Пам'ятний і такий епізод

Батарея мінометного дивізіону розташувалася у глибокому вибалку на околиці Вербівки. Попереду — широкий ставок із земляною греблею, а на протилежному березі — оперезана грубою кам'яною стіною вільшанська цукроварня. Мінометники пристріляли її подвір'я і чекали наказу, щоб підтримати вогнем наступ кавалерійських ескадронів. У вечірній імлі стояла неймовірна тиша. І раптом звідти, з цукроварні, долинула до болю знайома пісня на вірші Кобзаря:

...Додолу верби гне високі,
Горами хвилі підійма.

Співали дівчата. Пісня лунала дедалі гучніше, а потім раптом обірвалася.

— Що все це означає? — дивувалися бійці і командири. Комбат наказав старшому офіцерові на батареї тримати цукрозавод під постійним прицілом, але до з'ясування ситуації вогню не відкривати. А сам подався на спостережний пункт. Згодом розвідники помітили: з даху однієї з будівель цукроварні спустилася якась постать і кинулася під греблю в наш бік. То було молоде дівча.

— Там наших розстрілюють! — ледь вимовила дівчина, захлинаючись сльозами.

Під неймовірну канонаду мінометників і артилеристів кинулися в атаку кавалерійські ескадрони. Фашистський гарнізон було знищено. Обстежуючи заводські будівлі, бійці знайшли в одному з підвалів понад сотню трупів мирних мешканців. Було серед них багато молоді. Потім з'ясували: перед нашим наступом фашисти зігнали з кількох сіл Київщини групу юнаків і дівчат, щоб вивезти їх до Німеччини. Не встигли. І тоді погнали невільників до Вільшани. Отож і змусили нелюди дівчат під дулами автоматів співати. Пояснювали так: Іван почує пісню, не буде сюди стріляти... А коли дівчата не витримали, обірвали спів, з ними відразу ж і покінчили. То була їх остання пісня.

Капут!

Ще з перших днів Корсунь-Шевченківської битви німецькі солдати і офіцери, розуміючи безвихідь свого становища, нерідко ночами переходили на наш бік, здавалися у полон. При цьому здіймали догори руки і вигукували:

— Гітлер — капут!

Щоб уникнути жахливого кровопролиття, наше командування 8 лютого запропонувало оточеним німецьким військам, які очолював генерал Штемерман, скласти зброю, гарантувало усім зберегти життя і повернення на батьківщину по закінченні війни. Але за наказом Гітлера гуманний ультиматум було відхилено. У корсунському котлі і на зовнішньому фронті знову розгорілися запеклі бої. Дні і ночі гриміла канонада під Новою Будою, Городищем, Валявою, Стеблевом. 14 лютого наші підрозділи визволили від окупантів палаючий Корсунь. А фінал великої битви відбувся 17 лютого. Ось як записав про нього у своєму щоденнику заступник командира розвідки кавалерійського карпусу майор Жук:

«16.II.44. У фріців лишилися Шендерівка, Комарівка, Хильки... Це вже не «котел», а «котелок»...

У другій половині дня різко похолодало, знялася хуртовина. Полонені розповідають, що есесівці чинять масові розстріли солдатів за песимістичні думки. Все ж у мене сьогодні 95 перебіжчиків, з них 7 — дивізії «Вікінг». Усі приголомшені. Лають своїх генералів, які кудись зникають, а їх лишають напризволяще.

17.II.44. Хуртовина не вщухає. О 15.00 ворог використав тактику псів-рицарів: зібрав залишки битих дивізій у Шендерівці і Комарівці, вишикував їх клином і рушив на південний захід. Внаслідок повторилося Льодове побоїще. 63-та кав.дивізія перекрила ворогові дорогу з півдня, а 11-та і 12-та к.д. вдарили з півночі. І — капут! Ледве встигаємо реєструвати полонених...»

Давно це було. Півстоліття тому.

Володимир ЧЕРКАС.

На фото: сержант Дмитро Носиченко з дружиною Лідією Йосипівною.

Що призвело до біди?

Жахлива трагедія схвилювала Полтаву. По восьмій ранку з четвертого поверху одного з гуртожитків на вулиці Постишева почали вилітати діти: два хлопчики — 3 і 7 років і дівчинка — 11 років. Затим вибігла їх мати. Сирена швидкої допомоги та реанімації не змогли заглушити дитячий крик і несамовите ридання матері, яка, як потім з'ясувалося, сама і викинула своїх дітей.

Травмованих малюків одразу ж було госпіталізовано: дівчинка перебуває у тяжкому стані в реанімації, з переломом тазу, у хлопчаків зламані ключиці і стегно. Мати — в шоці, за попередніми оцінками лікарів, у неї нервовий струс. Версія з пияцтвом поки що не знайшла підтвердження. До нервового зриву жінку призвели, кажуть, житловий нелад, зокрема тяганина з одержанням житла. Напередодні вона була на прийомі у керівництва міськвиконкому і ось у такий жахливий спосіб заявила про незгоду з їх рішенням. Як би там не було, але найкраща квартира, мабуть, не дорожча за життя дітей.

Григорій ГРИНЬ.

Спорт

Футбол

СТО РОКІВ ТОМУ...

Ми вже повідомляли, що у Львові під час міжнародного турніру з міні-футболу «Різдвяні ігрища» пройшов науковий диспут з історії розвитку національного футболу. Його учасники звернулися до спортивної громадськості країни:

— Виходячи з наведених на диспуті документів і матеріалів, вважати 14 липня 1894 року, коли було проведено перший офіційний матч на землях України (у Львові зустрічалися команди львів'ян і краків'ян), Днем народження українського футболу; рекомендувати історикам, футбольним фахівцям і засобам масової інформації керуватися в своїй діяльності висновками наукового диспуту; просити Міністерство у справах молоді та спорту створити на державному рівні оргкомітет для відзначення 100-річчя українського футболу.

Від себе додам: у диспуті брало участь чимало науковців, завідуючі кафедрами футболу Львівського інституту фізкультури Йосип Фалєс та Українського державного університету фізичного виховання і спорту Геннадій Лисенчук, професор Василь Соломонко, багато інших авторитетів у галузі як історії, так і фізичної культури та спорту.

На диспуті підкреслювалося, що галичани зовсім не прагнуть до якогось там піонерства, а хочуть, щоб головою всьому були лише історичні факти. А вони свідчать про те, що у Львові таки відбувся той матч. А вже через кілька років нову гру почали культивувати в Одесі.

— Нам треба більше свят, шанобливого і бережного ставлення до історії, — сказав на диспуті віце-президент Федерації міні-футболу країни, представник Президента України в Дарницькому районі Києва Валерій Кир'ян. — Сто років тому український народ був розділений і жив на територіях двох імперій — Російської та Австро-Угорської. Але він полюбив футбол і протягом століття досяг багато чого на його ниві. Отож, шануймо нашу минувшину і дбаймо про сьогодення та майбутню славу українського футболу...

Віктор БРАНИЦЬКИЙ.

Львів.

КУБОК ПРИВІЗ ДЕПУТАТ

Шаховий турнір на честь 75-ої річниці злуки українських земель, що відбувся у шахово-шашковому клубі «Біла тура» в Луцьку, відкрив член Президії Верховної Ради України, голова Комісії з питань культури та національного відродження, народний депутат України Лесь Танюк. Гість із Києва привіз іменний перехідний кубок, який було вручено переможцю турніру майстрові «Луцьктеплокомуненерго» Василеві Недільку.

Того ж дня в приміщенні Волинської обласної наукової бібліотеки Лесь Танюк дав прес-конференцію, зустрівся з громадськістю міста Луцька.

Богдан БЕРЕКЕТА.

Волинська область.

ГОЛОС України
ЗАСНОВНИК — ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ
Газета виходить з 1 січня 1991 року

Головний редактор С. ПРАВДЕНКО.
Редколегія: О. БІЛИК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (в.о.заст. головного редактора), А. ГОРЛОВ (перший заст. головного редактора), І. ГРУШКО, В. КРАСНОДЕМСЬКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, Б. СИДОРЕНКО (заст. головного редактора), А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДДЯ (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

♦ ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44.
♦ Рукописів не повертаємо.
♦ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.

♦ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
♦ За точність викладених фактів відповідальність несе автор.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0
Зам. 0311017.

Газету набрано і зверстано в комп'ютерному центрі «Голосу України».